

οτι κάνουν κάτι τόσο νοσηρό όσο το να φυλάνε ανθρώπους. Δεν πιστεύουν οτι κάνουν κάτι κακό. Όμως ευτυχώς δεν πιστεύουν οτι κάνουν και κάτι καλό...

3-11-2012

Είμαι στο γυμναστήριο και κάνω κοιλιακούς. Μπαίνει ένας κρατούμενος και με ρωτάει:

-Πως πάει?

-Ε, τσούκου τσούκου, του απαντάω.

-Έτσι, μου λέει, τσούκου τσούκου, γιατί με το τσάκα τσάκα είδες που καταλήξαμε...

4-11-2012

Η πτέρυγα μου είναι ρώσικη. Οι κρατούμενοι με έναν βαθμό κρατούν τις παραδόσεις των ρώσικων φυλακών γιατί είναι πολλοί αυτοί που έχουν κάνει και εκεί κάποια θητεία. Έχουν ιεραρχία που είναι διακριτή απο τα τατουάζ τους. Το κάθε τατουά έχει συγκεκριμένο νόημα και δεν μπορεί να το έχει ο καθένας. Είναι σαν παράσημο. Όταν ξεδιαλύνω την ακριβή λειτουργία τους θα τα γράψω πιο αναλυτικά. Όλα αυτά αφορούν μόνο τους κρατούμενους πρώην σοβιετικών χωρών. Εμένα και όσους δεν είναι ρώσοι, γεωργιανοί, καζακζιτανοί, ουκρανοί, κ.τ.λ. δεν μας επηρεάζουν ιδιαίτερα. Πάντως ας πούμε ο αρχηγός εδώ έχει δώσει γραμμή να μην γίνονται φασαρίες και έτσι αν κάποιος έχει πρόβλημα με κάποιον άλλον κρατούμενο απευθύνεται στον αρχηγό και λύνεται συνήθως με συστάσεις. Το πιο ακραίο με κάποια σφαλιάρα τελετουργικού τύπου. Πάντως κανείς δεν μπορεί να πάρει πρωτοβουλία να χτυπήσει κάποιον άλλον, χωρίς την άδεια του αρχηγού ο οποίος σε τέτοια θέματα είναι ιδιαίτερα φειδωλός.

05-11-2012

Δεν θυμάμαι αν έχω γράψει για τους καινούργιους μου συγκατοίκους. Ο ένας είναι ουκρανός. Τα βράδια παραλυρεί. Ουρλιάζει. Λέει πράγματα στα ρώσικα. Είναι λίγο γκράν γκινιόλ η φάση. Ευτυχώς που δεν παραμιλάει στα λατινικά να κρύβομαι κάτω απο το πάπλωμα! Μου λέει πως στην φυλακή ξεκίνησε αυτή η ιστορία. Μου λέει πως και εγώ μουρμουρίζω όταν κοιμάμαι. Το ξέρω. Εγώ όμως το είχα απ'έξω.

Σε λίγες μέρες φεύγει και αυτός. Θα είναι ο τρίτος συγκατοίκος που χαιρετάω. Πήγε δικαστήριο και έφαγε μόλις 3,5 χρόνια. Προσπάθησε να βγάλει κάτι μετανάστες στην Ιταλία. Η κατηγορία είναι ίδια με το να προσπαθήσεις να τους βάλεις όμως οι ποινές είναι τελείως διαφορετικές...

Ο τουρκοβούλγαρος συγκατοίκος για ίδια υπόθεση έφαγε 575 χρόνια κάθειρξη και 5.800.000 ευρώ πρόστιμο! Κάτι που μεταφράζεται σε 9-15 χρόνια κανονικής ποινής. Σε μιά δίκη που όπως μου λέει κράτησε 5-10 λεπτά. Η διαφορά είναι οτι ο ένας δικάστηκε στην Κέρκυρα κι ο άλλος στην Κομοτηνή. Ο ένας "έβγαζε", ε και ο άλλος "έβαζε" ...

Ο τουρκοβούλγαρος συγκατοίκος είναι μια μορφή τραγική στα όρια του κωμικού. Του δώσανε 2.000 ευρώ για να οδηγήσει ένα φορτηγό με 100 μετανάστες για μια απόσταση περίπου 80 χιλιομέτρων, απο ένα χωριό κοντά στην Αλεξανδρούπολη σε ένα άλλο πάλι εντός Ελλάδος. Ήξερε οτι θα κάνει κάτι παράνομο αλλά δεν υποψιαζόνταν οτι η μεταφορά ανθρώπων τιμωρείται τόσο αυστηρά. Τον πιάσανε λίγο μετά την αυστηροποίηση της σχετικής νομοθεσίας. Μέχρι και λίγο πριν το περισσότερο που μπορούσαν να βάλουν ήταν τα 10 χρόνια κάθειρξη.

Στις δύο μικρούλες κόρες του λέει πως είναι στην Ευρώπη για δουλειά. Εκείνες του λένε να σταματήσει την δουλειά και να γυρίσει κοντά τους. Του λένε οτι δεν θέλουν λεφτά, ούτε ρούχα, ούτε παιχνίδια αλλά να γυρίσει κοντά τους. Τον ρωτάνε αν σταμάτησε να τις αγαπάει. Μου τα λέει και βουρκώνει. Μου δείχνει τις ζωγραφιές που του στέλνουν ταχυδρομικά. Μου λέει πως μεγαλώνουν χωρίς εκείνον και αυτός το μόνο που ζητάει είναι να τις περιμένει στο σπίτι να γυρίσουν απο το σχολείο. Όμως όχι. Θα τις ξαναδεί ίσως σε δέκα χρόνια. Όταν θα έχουν πια μεγαλώσει. Όταν θα έχει χάσει όλες τις στιγμές τους. Επειδή έτσι αποφάσισε ένας καρχιόλης δικαστής που μετά πήγε σπίτι του, είπε στην γυναίκα του οτι είχε μια πραγματικά δύσκολη μέρα, έφαγε και έριξε έναν μεσημεριανό υπνάκο.

Ημερολόγιο της επιχείρησης "Angela Davis"

18/08/2012

Βγαίνω από τον σταθμό του Κεραμικού. Ψάχνω για κάποιο internetcafe το οποίο τελικά είναι κλειστό. Η αποτοξίνωσή μου από το αναταρ μου θα κρατήσει λίγο ακόμα. Κατευθύνομαι προς το Θησείο. Δυο μηχανές σταματάνε απότομα μπροστά μου. Μια αγέλη ανθρώπων πέφτει πάνω μου και με ακινητοποιεί. Δεν έχω καταλάβει τι γίνεται. Φωνάζω. Μου φοράνε χειροπέδες και μια μαύρη κουκούλα στο κεφάλι. Δε μου δηλώνουν την ιδιότητά τους. Με βάζουν σε ένα συμβατικό όχημα toyotayaris ή κάτι τέτοιο. Δεν έχει σημασία. Μου λένε: "Μας χάλασες το καλοκαίρι παλιομαλάκα! Με σένα θα ασχολούμαστε;" Μάλιστα σκέφτομαι. Αυτή είναι η ατάκα της αντιτρομοκρατικής. "Έλα τον πήραμε" ενημερώνει ο συνοδηγός από το κινητό του. "Ρε, είναι σίγουρα αυτός;" αναρωτιέται αυτός που με κρατάει στο πίσω κάθισμα. "Πως σε λένε;" με ρωτάνε. Τους λέω, ξεφυσάνα ανακουφισμένοι. Ιστορίες με παρόμοια αρχή έχω ακούσει καμιά δεκαριά φορές. Δεν μπορούσα να φανταστώ τέτοια συνέχεια. Ούτε καν για τα διηγήματά μου. Βρίσκομαι σε ένα υπόγειο γκαράζ. Στην είσοδό του. Ακόμα φοράω την κουκούλα και έχω τα χέρια δεμένα πίσω. Περιμένουμε το ασανσέρ. «Στο 13», διατάζει κάποιος μόλις μπαίνουμε. Την τύχη μου μέσα και τη σημειολογία σας σκέφτομαι. Ό, τι μπορώ να δω πίσω απ' την κουκούλα είναι τα παπούτσια μιας ατελείωτης σειράς αστυνομικών με πολιτικά και το πάτωμα. Με οδηγούν σε ένα γραφείο. Το αναγνωρίζω. Είναι το γνωστό δωμάτιό που κατά καιρούς ποζάρουν διάφοροι αναρχικοί σύντροφοι για τις ανάγκες των γυρισμάτων της πλέον διάσημης υπηρεσίας, της αντιτρομοκρατικής. Κάθομαι στην καρέκλα με τα χέρια δεμένα πίσω. "Έχεις κάνει καμιά παρανομία;" με ρωτάει ένας. Εσύ με έχεις συλλάβει, εμένα περιμένεις να σου πω; Σκέφτομαι από μέσα μου. Δεν απαντάω. "Έχεις κάνει κάτι που να σε κάνει να νιώθεις ενοχές;" συνεχίζει. Πάλι δεν απαντάω. Δεν έχω καταλάβει τι μαγειρεύουν. Έρχεται κάποιος από πίσω μου και με μια λαβή ακινητοποιεί το κεφάλι μου. Μου ανοίγει το στόμα και βάζει μέσα μια μπατονέτα. Διαμαρτύρομαι. Όχι πως έχει νόημα. Ξέρω πολύ καλά πως η αντιτρομοκρατική είναι υπεράνω νόμων. Ξέρω ότι αντλεί το όποιο κύρος της και την ανεξέλεγκτη εξουσία της, όχι από τις αρχές της ποινικής

δικαιοσύνης αλλά από τους κανόνες της δημοσιογραφικής βαρβαρότητας. Μετά από λίγο και αφού μου έχουν πάρει δαχτυλικά αποτυπώματα, χωρίς να έχουν απαντήσει στην επίμονη ερώτησή μου για το αν έχω συλληφθεί, μπαίνει στο γραφείο μια καινούρια δυάδα. "Εσύ τον σκότωσες;" με ρωτάνε. Σκέφτομαι: αυτό το τρικ θα το έχουν ξετρυπώσει από το CSI. Σε απειλούν ότι θα σου φορτώσουν ανθρωποκτονία για να αναγκαστείς, πάνω στον πανικό σου, να παραδεχτείς οτιδήποτε άλλο. Δεν απαντάω. Ούτε ναι, ούτε όχι. Όχι απλά δεν ξέρω τι μαγειρεύουν αλλά το κυριότερο, δεν ξέρω καν πως το μαγειρεύουν. Μου βγάζουν την κουκούλα και με τραβάνε φωτογραφίες. Μου την ξαναφοράνε και με βάζουν να σταθώ όρθιος με τα χέρια δεμένα πίσω κοιτώντας τον τοίχο. Από πίσω κάποιος αργόσχολοι κάνουν ανόητους θορύβους. Παριστάνουν τον άνεμο ή το αεροπλάνο. Μου ψιθυρίζουν: "Θα σε γαμήσουμε καράφλα!". Οι ώρες περνάνε. Μετρώ από μέσα μου δευτερόλεπτα για να μη χάσω την αίσθηση του χρόνου. Ένα, δυο, τρία μέχρι το εξήντα και πάλι από την αρχή. Μόλις φτάνω στα δέκα λεπτά μπερδεύομαι αλλά τουλάχιστον έτσι μπορώ να υπολογίσω χονδρικά πόσα θέλουμε για να περάσει μια ώρα. Όταν κρίνω ότι έχει περάσει ξαναρχίζω. Ένα, δύο, τρία... Έχω αγωνία. Όχι για το τι θα μου κάνουν, αλλά για το τι μαγειρεύουν πάλι. Ξέρω, εγώ είμαι αυτήν τη φορά το κυρίως πιάτο αλλά δεν ξέρω σε ποια συνταγή. Κάποιος με πλησιάζει από πίσω. Μου λέει "ό, τι είναι να πεις, πες το τώρα γιατί σε δυο ώρες θ' αλλάξουμε τροπάριο. Σε δυο ώρες θα ταυτοποιήσουμε το DNA σου και θα σε γαμήσουμε". Ποιο DNA και γιατί τόσο σιγουριά αναρωτιέμαι από μέσα μου. Δεν απαντάω. "Τι έγινε στο νησί; Στράβωσε η δουλειά; Κι εμείς σε λίγο καιρό τράπεζες θα ληστεύουμε έτσι όπως πάει το πράγμα, αλλά το να σκοτώνεις είναι διαφορετικό!". Καταρχήν, σκέφτομαι, δε σκότωσα κανέναν και δε λήστεψα καμιά τράπεζα, παρότι το δεύτερο το φαντασιώνομαι όποτε κάποια από δαύτες πέσει στο οπτικό μου πεδίο. Επίσης, ληστέψτε κατά το συνήθειο σας κανέναν μεροκαματιάρη προποζή και αφήστε τις τράπεζες κατά μέρος. Μην δαγκώνετε το χέρι που σας ταιξεί.. Οι ώρες περνάνε.. Εξακολουθώ να στέκομαι δεμένος πισθάγκωνα με θέα τον τοίχο που ακνοφαινεται πίσω απ' την κουκούλα. "Βγήκε το DNA!", ακούω

κάνει κανείς δεν είναι ούτε καλύτερο...

VII

1-11-2012

Έχω κάποιες μέρες να γράψω για το ημερολόγιο. Όσο περνάει ο καιρός σταματάνε κάποια πράγματα να μου κάνουν εντύπωση. Δεν είναι μεγάλη η γκάμα των καταστάσεων. Έχουν μείνει κάποια τεχνικά ζητήματα που πρέπει να περιγράψω και λιγότερα υπαρξιακά. Έχω βρει όμως την παρομοίωση που μπορεί να κάνει κατανοητή την ατμόσφαιρα της φυλακής. Είναι σαν κατάληψη σχολείου στα '90ς. Η αρχιτεκτονική σχολείου και οι κρατούμενοι που μοιάζουν με τους λεγόμενους εξωσχολικούς. Κάποιες εγκληματικές φυσιογνωμίες δηλαδή που παίζουν καρτιά και κόβουν άσκοπα βόλτες με ένα μπυζέρι στο χέρι.

Εγώ δεν νιώθω σαν κρατούμενος αλλά σαν ερευνητής που καλείται να περιγράψει την ζωή αυτής της κοινωνικής ομάδας ζώντας μαζί της. Όπως οι εθνολόγοι περασμένων αιώνων που ζούσαν μαζί με τεχνολογικά απλούς λαούς. Συμμετείχαν στην ζωή της κοινότητας, στην καθημερινότητα της, στις τελετουργίες της. Κέρδιζαν την αγάπη και την εμπιστοσύνη των ανθρώπων της. Περνούσαν χρόνιαλόκληρα μαζί τους υιοθετώντας, ενδεχομένως και κάποιες συνήθειες όμως παρέμεναν παρατηρητές. Ποτέ δεν γίνονταν πραγματικά μέλη της κοινότητας. Καμιά απο τις δύο πλευρές δεν ήθελε κάτι τέτοιο. Ηλίας Πετρόπουλος και μαλακίες. Εγώ κάνω δουλειά, δεν αυτοθαυμάζομαι...

Παρολαυτά μου φαίνεται πως απο τώρα έχουν αρχίσει να κολλάω κάποιες απο τις παραξενιές της φυλακής. Όταν μου μιλάνε δεν τους προσέχω και ως εκ τούτου όταν τους μιλάω εγώ και θέλω να με προσέχουν τους ρωτάω επιτακτικά: "Ακούς; κατάλαβες;" Σίγουρος οτι και αυτοί κάνουν το ίδιο. Επίσης οι αποστάσεις μου φαίνονται πιο μεγάλες απο οτι θα έπρεπε. Το να πάω μέχρι το γραφείο του αρχιφύλακα ας πούμε που είναι μια απόσταση 70 μέτρων, περίπου, μου φαίνεται σαν μια μικρή εκδρομή. Έχω επίσης αρχίσει να γίνομαι πιο απότομος και πιο αγενής στους τρόπους μου.

Το να συμβιώνεις σε έναν χώρο 500 τετραγωνικών

μέτρων με 60 ανθρώπους που εκπροσωπούν 11 λαούς, 20 κακουργήματα και 50 πλημμελήματα δεν είναι τόσο τραγικό όσο ακούγεται. Όμως είναι κάτι που σε αναγκάζει να επιβάλλεις συνεχώς τα όρια σου. Επίσης δεν υπάρχει η επιλογή της παραίτησης ή της φυγής. Είσαι εγκλωβισμένος. Πρέπει να παλέψεις για την παραμικρή λεπτομέρεια. Η κάθε κίνηση έχει σημασία. Η ευγένεια εκλαμβάνεται ως αδυναμία. Πρέπει συνεχώς να επιβάλλεις τα όρια σου. Όμως δεν πρέπει και να τα ξεπεράσεις. Ο τρόπος μοιάζει με αυτόν των σκυλιών. Φοβάμαι μην μου αφήσει κουσούρι.

Κατά τα άλλα η μέρα βγαίνει. Συνήθως δεν την προλαβαίνω. Δεν υπάρχει ιδιαίτερα πολύς χρόνος για χασομέρι. Διάβασμα, γράψιμο, γυμναστική, μπάνιο, μαγειρέμα, τηλεφωνα. Περνάει η μέρα και έχουν μείνει πράγματα πίσω.

2-11-2012

Η φυλακή είναι μια κουτσουρεμένη πλατωνική πολιτεία. Δεν υπάρχουν οι φιλόσοφοι-άρχοντες αλλά μόνο οι φύλακες και οι χειρωνάκτες. Και όσο για τους χειρωνάκτες μην φανταστείται, μηρίμπα παίζουν όλοι μέρα...

Ας πώ δύο λόγια για τους φύλακες. Οι φύλακες λέγονται υπάλληλοι. Έχει πλάκα να ακούς τους κρατούμενους να απευθύνονται σε αυτούς καλώντας τους "υπάλληλε" σαν να μιλάνε στον παρατρεχάμενο τους. Δεν το κάνουν επίτηδες. Έτσι είναι το στυλ τους. Είναι λίγο αγριάνθρωποι. Δεν καταλαβαίνουν πόσο αστειό είναι.... οι σχέσεις κρατουμένων -υπαλλήλων είναι σαν τις σχέσεις ασθενών -νοσηλευτών. Η εξουσία που έχει ο υπάλληλος στον κρατούμενο είναι η ίδια που έχει ο νοσηλευτής στον ασθενή. Ο ένας θέλει να κλείσει ήσυχος το οκτάωρο του κ ο άλλος να περάσει όσο γίνεται πιο ανώδυνα την διαμονή του. Μιά ισοροπία που όπως και στα νοσοκομεία εξαρτάται απο το ποιός είναι ο κρατούμενος, το πόσο διεκδικητικός είναι και καμιά φορά απο το φακελάκι... Πέρα απο κάτι ηλίθιους που νομίζουν οτι είναι μπάτσοι και εισπράτουν την χλεύη και την ειρωνία των κρατουμένων, αφού το ύψος τους είναι αναντίστοιχο με την ιδιότητα τους, οι υπόλοιποι είναι απλά δημόσιοι υπάλληλοι. Δεν καταλαβαίνουν

VI

15/10/2012

Η ανακύκλωση στη φυλακή είναι σχεδόν επιστήμη. Τα πάντα μπορούν να αποκτήσουν μια εναλλακτική χρήση αντί να πεταχτούν. Άδειες τηλεκάρτες, για να ξύνουν ο, τι κολλάει στο ταψί, άδεια κουτάκια από ταξίνι για ταπερ και ετικέτες από σαμπουάν για αυτοκόλλητα. Το μεταλλικό κουτί του nescafe τρυπημένο στον πάτο του και γυρισμένο ανάποδα λειτουργεί ως καπάκι για την τρύπα της αποχέτευσης. Αλλά και το φαγητό ποτέ δεν πάει χαμένο. Το μπαγιάτικο ψωμί ψήνεται και γίνεται παξιμάδια και ο, τι περισσεύει από το φαγητό του συσσιτίου ξαναμαγειρεύεται με άλλον τρόπο και την προσθήκη σάλτσας ή καρυκευμάτων ανάλογα με τα γούστα των κρατούμενων. Τα πάντα μπορούν να βρουν διαφορετική χρήση από αυτήν που προορίζονταν αρχικά. Μέσα σε αυτόν τον σκουπιδοτενεκέ ανθρώπων λειτουργεί ένα εργαστήρι ανακύκλωσης εμπορευμάτων! Μαρξ, Ντεμπόρ! Η διαλεκτική με πνίγει.

16-10-2012

Περπατώ στην αυλή. Κάθε είκοσι μέτρα βρίσκω τοίχο και κάνω μεταβολή. Πάνω-κάτω στην αυλή για καμιά ώρα. Κάνω δύο τρία χιλιόμετρα την ημέρα συνήθως ακούγοντας μουσική. Πολύ ταιριαστό με το industrial τοπίο είναι οι prodigy. Σήμερα δεν ακούω μουσική. Σήμερα μιλάω με τον Σίνκ. Τον Ινδό που έχει ισόβια επειδή έσφαξε έναν συμπατριώτη του για μία παρεξήγηση. Έχει ευγενική φυσιογνωμία και αρχικά δεν μπορείς να πιστέψεις ότι έκανε κάτι τέτοιο. Μόνο όταν θυμώνει το πρόσωπο του γίνεται σαν οργισμένος Ινδουιστικός θεός. Τα φρύδια του σχηματίζουν ένα βέλος που δείχνει την μύτη του και τα μάτια του συννεφιάζουν. Τότε καταλαβαίνεις ότι πράγματι, μπορεί να έχει κάνει κάτι τέτοιο. Κατά τα άλλα είναι καλός. Ευγενικός και για τα δεδομένα της πτέρυγας αξιοπρεπής.

Περπατάμε πάνω-κάτω στην αυλή σαν τους αυτιστικούς. Μου λέει πως όταν αποφυλακιστούμε θα συνεχίσουμε από συνήθεια να πηγαίνουμε πάνω-κάτω χωρίς να υπάρχει τοίχος. Γελάμε. Μου λέει πως δύο τρία χρόνια φυλακή καλό κάνει αλλά δεκαέξι τρελαίνεσαι. Πουτάνες είναι λέει. Μου λέει

επίσης πως όταν του βάλανε τα ισόβια η εισαγγελέας σχολίασε ειρωνικά ότι δεν πρέπει να του κατοφαίνεται γιατί σε οκτώ χρόνια θα πάρει άδεια! Λες και τα χρόνια δεν θα περάσουν από πάνω του. Σε οκτώ χρόνια ένας άνθρωπος έχει ζήσει, έχει πράξει, έχει δει, έχει σκεφτεί, έχει γνωρίσει, έχει γελάσει, έχει θυμώσει τόσο πολύ που γίνεται άλλος άνθρωπος. Κρατάει τον πυρήνα της προσωπικότητας του αλλά όλο το υπόλοιπο αλλάζει. Όλα αυτά σε οκτώ χρόνια. Πόσο μάλλον σε δεκαέξι. Σε δεκάξι χρόνια, αυτός που θα αποφυλακιστεί θα είναι άλλος άνθρωπος από αυτόν που φυλακίστηκε. Και επιπλέον πέραν από την βάρβαρη και μεσαιωνική τιμωρία του, που είναι ο μακροχρόνιος εγκλεισμός, η ζωή του θα έχει καταστραφεί δια πάντως. Ψυχικά, πνευματικά, κοινωνικά, οικονομικά. Και τι να κάνουμε, θα αναρωτηθεί κάποιος. Να αφήσουμε τον καθένα να σκοτώνει και ανενόχλητα; Δεν έχω απάντηση σε αυτό. Δεν θα πω το κλισέ, πως αν αυτή η πράξη είχε ρατσιστικά κίνητρα και γινόταν από έλληνες θα θεωρούνταν πλημμέλημα. Δεν θα πω ούτε για την κοινωνία του κεφαλαίου που παράγει η ίδια τόσο το έγκλημα και τον εγκληματία όσο και τον ορισμό τους. Δεν θα δώσω καμιά απάντηση, όμως ξέρω ότι όποιος δεν έχει καθίσει έστω έναν μήνα φυλακή δεν δικαιούται να "αναρωτηθεί".

17-10-2012

-Έχει δουλειά στην Βουλγαρία;
-Βέβαια! Τώρα πια έχει πολύ...
-Πήρε τα πάνω της.
-Ναι, δυόμιση χιλιάρικα το κεφάλι
-Δουλεύουν καλά εκεί!
-Ναι τώρα είναι Βουλγαρία για ρουμανία.
Μου πήρε λίγα δευτερόλεπτα να καταλάβω ότι οι δύο ουκρανοί και ο ένας βούλγαρος, μιλούσαν για "διακίνηση μεταναστών". Με συλ όκι κυνικό. Απλά αδιάφορο. Λες και το εμπόρευμα στο οποίο αναφερόταν δεν ήταν άνθρωποι αλλά πατάτες.

Η ιερή μανία των μίντια αναγάγει οτιδήποτε παράνομο-ακόμα και μία, χωρίς χαρτιά, ανθρώπινη ύπαρξη-σε δαιμονικό. Μιλάει για δουλεμπόριο και για δουλεμπόρους. Στην πραγματικότητα δεν είναι χειρότερο από το να δουλεύεις σε γραφείο ενοικίασης εργαζομένων. Όμως όπως και να το

κάποιον να πανηγυρίζει. Αυτή η έκρηξη χαράς συνοδεύεται από μπουνιές, σφαλιάρες, κλοτσιές. Πέφτω κάτω. Χοροπηδάνε πάνω στην πλάτη μου. Σκέφτομαι τα λόγια του Χρόνη Μίσιου: "Ότι και να μου κάνουν θα πρέπει μετά να με συναρμολογήσουν". Σκέφτομαι πως οι εποχές έχουν αλλάξει. Ό, τι και να μου κάνουν πρέπει στις κάμερες να με παραδώσουν σαν θύτη και όχι σαν θύμα. Πράγματι μετά από λίγα λεπτά σταματάνε. Με σηκώνουν όρθιο και μου λένε: "Τρεις μέρες θα καθίσεις εδώ! Θα σου βγάλουμε την ψυχή!" Μου λένε: "Από το 2009 σε παρακολουθούσαμε, τί έκανες με τον Καραγιαννίδη στο Αγρίνιο; Νόμιζες δε σας βλέπαμε;". Σκέφτομαι: Εγώ στο Αγρίνιο δεν έχω πάει ποτέ μου και τον Καραγιαννίδη τον έχω δει μόνο στις φωτογραφίες σας. Το παραλήρημά τους συνεχίζει. Ανάμεσα σε βρισιές και απειλές ξεχωρίζω τη λέξη «Σέχτα» και το όνομα «Νεκτάριος Σάββας». Επίσης τη φράση «Είμαστε αντίπαλα στρατόπεδα». Καλά όλα αυτά σκέφτομαι αλλά εγώ που κολλάω σ' όλη αυτήν την ιστορία; Μου λένε: "Οι άλλοι δύο τα ρίχνουν όλα σε σένα, πες κάτι για να ελαφρύνεις τη θέση σου!". Αναρωτιέμαι, ποιοι μπορεί να είναι άραγε "οι άλλοι δύο"; Στο επίκεντρο της ανάκρισης έχουν μπει τώρα τα διηγήματά μου. Προσπαθούν να βγάλουν οποιοδήποτε συμπέρασμα. Η ανάκριση συνεχίζεται για κάποιες ώρες και τα ανακριτικά ζεύγη αλλάζουν συνεχώς. Με ρωτάνε ό, τι τους κατέβει. Αν έχω νιώσει ποτέ στη ζωή μου φόβο και τέτοια. Κάποια στιγμή με παρατάνε. Με αφήνουν στο γραφείο δεμένο πισθάγκωνα με την καρέκλα. Δεν ξέρω για πόσες ώρες. Σίγουρα πολλές. Σίγουρα ατέλειωτες. Κοιτάζω τον τοίχο. Τα χέρια μου έχουν νεκρώσει από τις χειροπέδες. Το δέρμα γύρω από τον καρπό μου έχει ματώσει, έχει ηρησεί τόσο πολύ που καλύπτει τις χειροπέδες.

19/8/2012

Έχει πάει, σύμφωνα με τους υπολογισμούς μου, περίπου 10 το πρωί. Το πρώτο εικοσιτετράωρο έχει περάσει. Με λύνουν και κοιτάζουν τους καρπούς μου. Συζητάνε για το αν χρειάζεται γιατρός. Αποφασίζουν πως όχι. Μου φοράνε το άσπρο αλεξίσφαιρο γιλέκο. Το άσπρο γιλέκο της διαπόμπευσης. Το τεκμήριο της αθωότητας υπήρχε την εποχή που οι κοινωνίες ήταν επηρεασμένες από το Διαφωτισμό. Το ίδιο και ο σεβασμός στην

προσωπικότητα του κατηγορούμενου. Στο σύγχρονο μεταβιομηχανικό σκοταδισμό, ο κατηγορούμενος δεν τιμωρείται, όπως γινόταν στο μεσαίωνα, με την διαπόμπευση αλλά κάτι παραπάνω. Ο κατηγορούμενος διαπομπεύεται ως απόδειξη ενοχής. Ο κατηγορούμενος είναι το "κάθαρμο", με την αρχαιοελληνική έννοια του όρου. Με περιφέρουν σαν τρόπαιο ανάμεσα σε δεκάδες κάμερες. Σκέφτομαι: αυτοί βάλθηκαν να διαψεύσουν τον Ουμπέρτο Έκο. Τελικά τον Αύγουστο έχει ειδήσεις. Τελικά αρκεί να ελέγχεις τα media για να εγκαθιδρύσεις σύγχρονες δικτατορίες. Τα τανκς μπορεί να είναι passi αλλά τα εκαμίτικα τσερόκι είναι πλέον must. Επιστροφή στη ΓΑΔΑ. Με πετάνε σε ένα κλουβί κυριολεκτικά ένα επί τρία, χωρίς φυσικά κανένα παράθυρο, χωρίς καμιά επαφή με το εξωτερικό περιβάλλον και με το φως διαρκώς αναμμένο. Εκεί θα φιλοξενηθώ για τις επόμενες πέντε μέρες. Μια λαμαρινένια πόρτα το σφραγίζει. Με αφήνουν να ξεκουραστώ λίγες ώρες και με ξαναοδηγούν σιδηροδέσμιο στο ανακριτικό γραφείο. Μου δηλώνουν: "δεν είναι προσωπικό αν θέλαμε θα σε είχαμε λιώσει. Είμαστε απλά σε αντίπαλα στρατόπεδα". Με ρωτάνε αν έχω να πω κάτι. Λέω όχι. Λένε: "Πάρτε τον από δω και μέχρι να πάει φυλακή μην του δώσετε ούτε νερό". Πίσω στο κλουβί μου. Μου λένε: "Οι υπόλοιποι πυρήνες είχαν πιο πολύ νεύρο! Ποιοί "υπόλοιποι"; αναρωτιέμαι. Θα μου φορτώσουν και συμμετοχή στη ΣΠΦ; Τελικά πρόκειται για επαναστατική οργάνωση ή για νομικό πασπαρτού; Στους πυρήνες εγώ;! Εμένα η κριτική μου απέναντι σε αυτήν την οργάνωση είναι ίση σε ένταση με τα εκρηκτικά που σας χώνανε και σε έκταση ανταγωνίζεται τα κείμενά τους. Όμως καθάρματα αφού έτσι το θέλετε, έτσι θα γίνει. Σε αυτόν τον αγώνα θα είμαστε και μαζί. Εγώ αναζητώ αυτό που με ενώνει με ό, τι εκθρεύεται τον παλιό κόσμο και ό, τι με χωρίζει από αυτό που εμποδίζει το νέο να ανατείλει. Τις επόμενες δεκαπέντε με είκοσι ώρες τις περνάω στο κλουβί μου. Κάθε τρία λεπτά βάρανε με δύναμη και παρατεταμένα την λαμαρινένια πόρτα. Ο κρότος που δημιουργείται είναι απόκοσμος. Κάθε τρία λεπτά για ατέλειωτες ώρες. Είμαι τόσο κουρασμένος που κάποιες φορές καταφέρνω ενδιάμεσα και κοιμάμαι. Έχουν πάρει τα διηγήματά μου ως πραγματικά γεγονότα. Από τα σχόλια και τις αντιδράσεις τους

υποψιάζομαι πως δεν τα βρίσκουν καθόλου του γούστου τους. Είναι εξοργισμένοι μαζί μου. Σκέφτομαι, τι τυχερός ο Κοκκινόπουλος, τι τυχεροί ο Φρανκ Μίλλερ, ο Μανσέτ, ο Ταραντίνο και ο Ροντρίγκεζ! Δεν μπήκαν ποτέ στο στόχαστρο της αντιτρομοκρατικής. Σκέφτομαι, δυστυχώς για εμένα, ως συγγραφέας εμπνέομαι από το έγκλημα και όχι από τη ματαιότητα των μικροαστικών σχέσεων. Κάποια στιγμή μου βάζουν μουσική. Το κελί 33. Γελάνε. Έρχεται κάποιος ανώτερος. "Βάλτε Αγγελάκα και Θανάση στον Τασούλη! Αφού αυτά του αρέσουν!". Συνεχίζει, "Και με τον Μάκη (προφανώς εννοεί τον Μάκη Τσάκαλο) στις Καβουρότρυπες και με τον Παπαδημούλη φίλο στο facebook και ψήφισες και Σύριζα!". Φεύγει. Κάποια στιγμή ακούω κάποιους να μιλάνε με θαυμασμό για τον Παλαικόωστα. Τον αποκαλούν "Ράμπο"! Κάποιος σχολιάζει ότι βρέθηκε αποτύπωμά του που τον συνδέει με την εκτέλεση του Βασιλάκη. "Και το πιστεύεις;", ειρωνεύεται κάποιος άλλος.

21/08/2012

Ο εφέτης ανακριτής με περιμένει στο γραφείο του. Με υποδέχεται με ύφος χιλίων πρετεντέρηδων και μου δείχνει καμαρώνοντας μια δικογραφία που σε όγκο σελίδων ξεπερνά το μισό μέτρο! Αφορά την υποτιθέμενη συμμετοχή μου στη Ε.Ο. Σ.Π.Φ.. Με ρωτάει για υπαρκτές και ανύπαρκτες συναντήσεις με κατηγορούμενος για συμμετοχή στην ίδια οργάνωση. Το αστείο είναι ότι και οι αυτοί αρνούνται τη συμμετοχή τους στη συγκεκριμένη οργάνωση. Θέλω να του πω. Τελικά μιλάμε για τρομορισμό ή μήπως για κάποια ίωση που κολλάει με τη χειραφτία; Δεν του το λέω. Θέλω να του πω: Δεν είδα κάποιον να κατηγορείται για συμμετοχή στο παραδικαστικό κύκλωμα επειδή έφαγε σουβλάκια με κάποιον παιδικό φίλο της Μπουρμπούλια. Δεν του το λέω. Θέλω να του πω πως ο Μακαρθισμός μπορεί να έμεινε στην ιστορία ως τραγωδία, στην Ελλάδα όμως επαναλαμβάνεται σαν φάρσα. Δεν του το λέω. Νιώθω όμως παγιδευμένος. Του το λέω. Νιώθω τελικά πως ο Μακαρθισμός σε σχέση μ' αυτό που γίνεται τώρα, μοιάζει με παιδικό τραγουδάκι. Του το λέω. Ανακουφίζεται. Η προφυλάκιση έχει "κλειδώσει". Επιστροφή στο κλουβί μου. Σκέφτομαι: Δε με πειράζει η φυλακή. Εξάλλου η θέση μου είναι δίπλα στους κολασμένους αυτής της

γης. Το μόνο που με πειράζει είναι οι άδικες και ανυπόστατες κατηγορίες. Όμως δε νιώθω καν εξοργισμένος. Εξοργισμένος νιώθει κανείς αν του πάρουν τη σειρά στο supermarket, όχι αν μια υπηρεσία της αστυνομίας αποφασίσει να τον παγιδεύσει το 2009 και τελικά το καταφέρει το 2012. Κοιτάω δεξιά μου στον τοίχο, κάποιος άλλος που είχε φιλοξενηθεί σ' αυτό το κλουβί πριν από μένα έχει γράψει με στυλό: "Ο Αγώνας συνεχίζεται". Χαμογελάω. Σκέφτομαι, η Επανάσταση παίζεται, ο Αγώνας εξελίσσεται, της γης οι κολασμένοι πρέπει επιτέλους να παίξουν μπάλα.

Υ.Γ. : Στο σπίτι μου στην Λαμία βρέθηκαν "αδιάσειστα στοιχεία" που δικαιολογούν κατά την γνώμη των δημοσιογραφικών και αστυνομικών αρχών τη δίωξή μου. Σύμφωνα με τους δημοσιογράφους, βρέθηκε ένα ψηφιακό πατρών απομμήσεων αστυνομικών ταυτοτήτων, κάποια βιντεάκια με έναν βλαχοτεξανό που παριστάνει το κομάντο και ένα αλεξίσφαιρο γιλέκο, η αγορά του οποίου είναι νόμιμη. Επίσης βρέθηκαν δεκάδες βιβλία και ταινίες. Ρούχα πλυμένα και άπλυτα. Σεντόνια, κουβέρτες, καθαριστικά τουαλέτας, σημειώσεις για τα διηγήματά μου καθώς και ολοκληρωμένα διηγήματα. Μαζί με τα υπόλοιπα ευρήματα δηλ. το κρεβάτι, τον καναπέ μου, τα υπόλοιπα έπιπλα, την τηλεόραση, το τζάκι και τις προμήθειες σε φαγητά θα μπορέσει άραγε, η αντιτρομοκρατική να το χαρακτηρίσει γιάφκα;

A.K. Θεοφίλου//B2 Πτέρυγα Φυλακών Δομοκού

I

06/09/2012

Κάποτε φτάσαμε στο Δομοκό. Εγώ την πόλη αυτή δεν την ήξερα από το περιβόητο κατίκι της αλλά από την ομώνυμη φυλακή της. Γι αυτό και πάντα έλεγα «η Δομοκός». Με "η", δηλαδή στο Θηλυκό. Όπως πάντα έλεγα «η Αυλώνα». Στην πραγματικότητα νομίζω και τα δύο είναι αρσενικά. Το ταξίδι είχε ενδιαφέρον. Τέτοια συνοδεία θα τη ζήλευε και ο πρόεδρος της δημοκρατίας. Μόνο που εκείνος δε θα ήταν δεμένος πισθάγκωνα, με τέσσερις φασκιωμένους να τον φιλάνε. Παρεμπιπτόντως ο ένας, ο οδηγός, ήταν συμπαθητικός. Οι χειροπέδες σε όλη την τετράωρη διαδρομή ήταν σφιγμένες στο όριό τους, με αποτέλεσμα να νιώθω κάτι σαν

φυλακές η ανθρωπότητα είναι ένα κάθαρμα.

05/10/2012

Τέλειωσα τους "ανθρωποφύλακες" του Κοροβέση. Λοιπόν τρώμαξα με τα βασανιστήρια που γίνονταν τότε. Εγώ γλίτωσα με μια κλωτσοπατινάδα. Αυτό δεν σημαίνει ότι καταργήθηκαν τα βασανιστήρια. Πολλοί κρατούμενοι εδώ μπορούν να το επιβεβαιώσουν. Τέλος πάντων το ενδιαφέρον είναι ότι αν εξαίρεσει κανείς την σωματική βία, όλη η ρητορική των ανακρίσεων για πολιτικούς λόγους παραμένει ίδια. Είναι φοβερό ότι χρησιμοποιούν ακόμα ακριβώς τις ίδιες ατάκες.

V

7/10/2012

Η φράση που ακούγεται πιο συχνά εδώ μέσα είναι: "Εγκώ άντικα μέσα!". Το δίκαιο και το άδικο φυσικά είναι σχετικά. Πάντως τα επιχειρήματα τους δεν αντέχουν στην κριτική. Καλά καλά δεν πείθουν εμένα που έχω όλη την καλή διάθεση να πειστώ. Επίσης ο καθένας θεωρεί για τον εαυτό του ότι είναι άδικα μέσα, αλλά βρίσκει δίκαιο να κάθονται όλοι οι υπόλοιποι.

Γεγονός είναι ότι αν οι δικαστές, στα πλαίσια της εκπαίδευσης τους, κάθονταν ένα μήνα στη φυλακή δεν θα "ρίχνανε" τα χρόνια εγκλεισμού σαν να λύνουν λογιστικές εξισώσεις. Θα καταλάβαιναν ότι στη φυλακή κάθονται άνθρωποι και όχι αριθμοί. Άνθρωποι πραγματικοί με ψυχή και σάρκα. Που νιώθουν την απελπισία του εγκλεισμού στο πετσί τους. Κάθε στιγμή. Κάθε χρόνο.

Όμως οι δικαστές έχουν την ηθική του δήμιου. Θάβουν ανθρώπους ζωντανούς, καταστρέφουν οικογένειες και πιστεύουν πως κάνουν λειτουργήματα. Παίρνουν τον μισθό τους, αγοράζουν φαγητό, το τρώνε και δε νιώθουν ανθρωποφάγοι!

08/10/2012

Σήμερα στην πρωινή μου βόλτα στο προαύλιο, είδα κάτι πουλάκια που έκαναν φωλιά στα σύρματα της κορυφής του τοίχου. Οποία διαλεκτική αντίφαση, σκέφτηκα. Το σύμβολο της ελευθερίας βρήκε καταφύγιο στο σύμβολο της στέρησης της.

09/10/2012

Η ανθρωπότητα ζει τις πιο κρίσιμες στιγμές στην ιστορία της και εγώ είμαι στην φυλακή να μαθαίνω τα σκορ του ταξικού αγώνα με δύο βδομάδες καθυστέρηση.

10/10/2012

"Η φυλακή χάλασε. Σήμερα δεν αξίζει να βγάζεις φυλακή ότι και να έχεις κάνει! Παλιά ήταν αλλιώς..." μου εκμυστηρεύτηκε άνθρωπος εβδομήντα χρόνων από τα οποία τα σαράντα πέντε έχει περάσει σε διάφορες φυλακές. Φυσικά δεν απάντησα. Μόνο κοίταξα σαν να είμαι εγκλωβισμένος σε τελευταίο καρέ του Αρκά. Λίγο πιο απελπισμένα και σκέφτηκα: Φυλακόβιος καριέρας, απογοητευμένος που ο 21ος αιώνας σάρωσε όποια αξία άφησε όρθια ο 20ος...

12/10/2012

Πιστεύω ότι η φυλακή είναι μια συνεχής μάχη. Μια μάχη με τον χρόνο. Να μην πάει χαμένο ούτε λεπτό. Να μην σου στερήσουν τίποτα. Να μην σε αλλοιώσουν καθόλου. Διάβασμα, γυμναστική, γράψιμο και ανάποδα.

13/10/2012

Η αναγκαστική συμβίωση είναι αγχωτική γιατί εκθέτεις την προσωπικότητα σου σε ανθρώπους που αν δεν τα έφερνε έτσι η μοίρα, η τύχη ή η αντιτρομοκρατική, δεν θα τους συναντούσες ούτε σε τρόλεϊ της Πατησίων.. Η μόνη κοινότητα που μπορώ να δημιουργήσω εδώ είναι το τσιγάρο. Κάθεσαι. Δεν έχεις τίποτα να πείς. Μόνο να καπνίσεις παρέα ένα τσιγάρο. Να κοινωνήσεις μέσω του καπνού. Τελικά το έκοψα πριν από δύο βδομάδες.

14/10/2012

Ένας Αλβανός στη δίπλανη πτέρυγα έχει βάλει συνδρομητική της Αλβανίας. Το τηλεκοντρόλ το έχει αυτός αλλά σήμα πιάνουν όλες οι τηλεοράσεις από τις γύρω πτέρυγες. Εκεί λοιπόν που αράξεις και βλέπεις τσοντούλα για να μην ξεχάσεις πως το κάνουν οι χιπατζήδες, αλλάζει το κανάλι και βάζει μπάλα. Όλη του η ζωή είναι τσόντα και μπάλα. Μα αυτό οι περισσότεροι άνθρωποι το κάνουν και έξω. Δεν χρειαζόταν να μπει φυλακή! Άντικα μέσα και αυτός...

πειθαρχία, την ιεραρχία ,την πουσιτιά και την αδικία της Αγοράς. Στην πραγματικότητα όμως αυτό που πράγματι “αποκαλύπτεται” στον μνημένο είναι η βαθειά σχέση εξουσίας και εγκλήματος. Έτσι ή αλλιώς πάντως έχει ίδια χαρακτηριστικά με τις τελετουργίες μύησης. Ας πούμε ,πέρα απο τα σεξουαλικά καψόνια,την στέρηση στην συγκεκριμένη περίπτωση πέρα απο την τοποθέτηση τόσο των σωμάτων των κρατουμένων όσο και της ιδιότητας τους σε ένα σημείο μεταξύ ύπαρξης και ανυπαρξίας,στην φυλακή είναι χαρακτηριστική και μια σειρά απο αναίτιες απαγορευσεις.Ταμπού. Ας πούμε πάλι,πριν δέκα χρόνια μπορεί κάποιος να κατάπιε κλωρίνη για να αυτοκτονήσει. Η κλωρίνη απαγορεύτηκε στην φυλακή δια παντός.Μπορεί ο αρχιφύλακας να άλλαξε ,ο δειθυνητής να άλλαξε ,οι κρατούμενοι να αλλάξανε αλλά η απαγόρευση έμεινε.Πλέον μπορεί κανένας να μην ξέρει γιατί απαγορεύτηκε η κλωρίνη αλλά να το θεωρούν όλοι εντελώς φυσιολογικό. Κάτι σαν φυσικό νόμο.Τι και αν υπάρχουν δεκάδες τρόποι, τους οποίους δεν θα απαριθμήσω , για να αυτοκτονήσει κανείς. Η κλωρίνη απαγορεύεται!Αυτό είναι ένα απο τα δεκάδες παραδείγματα παράλογων απαγορεύσεων.

Επιστρέφω στο εσωτερικό του κελιού. Το κελί σου ή τον χώρο γύρω απο το κρεβάτι σου μπορείς να τον διακοσμήσεις όπως θέλεις. Συνήθως οι κρατούμενοι βάζουν κάποιο σεντόνι σαν ταπεταρία ή κάποιο πανό. Έτσι αν οι τρεις κάτοικοι ενός κελιού δεν μοιράζονται τις ίδιες απόψεις περί αισθητικής ,μπορείς να συναντήσεις τον spiderman αντιμετώπι με τον Τοε. Κάτι που μέσα στην τηλεοπτική σύγχυση που επικρατεί εδώ δεν φαίνεται σε κανέναν περίεργο. Κάποιος κρατούμενος έβαλε για ταπεταρία ένα γκρι σεντόνι με μαύρα κινέζικα ιδιογράμματα. Το αποτέλεσμα θα το ζήλευε και διακοσμητής. Αυτός που κοιμάται στο απέναντι κρεβάτι , ένας έλληνας που δεν ξέρει να γράφει και όλη μέρα είναι μπουκωμένος στα ψυχοφάρμακα , έχει κοτσάρει μια ελληνική σημαία με αποτέλεσμα να καταστραφεί εντελώς η αισθητική του κελιού. Το δικό μου κελί είναι άθλιο γιατί τα” ξέσκισαν” οι φύλακες όλα σε μια έρυνα για κινητό.Δεν έμαθα αν το βρήκαν .Πάντως οι συγκατοικοί είναι για να φεύγουν και δεν ξανασκολιθκαν. Εγώ θέλω να πάω σε κάποια απο τα απέναντι που έχουν θέα στην

αυλή και όχι στον ακάλυπτο της φυλακής! Μένω σε κελί που έχει θέα σε ακάλυπτο.Ούτε ήρωας του Αρκά να ήμουνα ! Οπότε ούτε εγώ ασχολούμε και μένει το κελί σαν κελί.

Ξέχασα να πώ οτι πολλοί κρατούμενοι έχουν γύρω στους τοίχους σταυρούς και αγιογραφίες. Καμιά φορά μπερδεύεσαι και νομίζεις οτι είσαι σε κελί μοναχού.Επίσης για να τα κολλάνε όλα αυτά στους τοίχους χρησιμοποιούν λιωμένο καλαμάκι που κάνει εξαιρετική δουλειά.

Τηλεόραση για να δείς πρέπει να φοράς ακουστικό.Αυτό είναι γνωστό.Η υπηρεσία παίρνει το ηχείο και συ για να ακούς πρέπει να βάλεις ακουστικό.Το τίπ είναι ότι κάποιιοι κρατούμενοι που δεν αντέχουν να μην ακούνε δυνατά τηλεόραση ,ξηλώνουν τα ηχεία που είναι για τις ανακοινώσεις και τα φοράνε στις τηλεοράσεις.Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να μην ακούμε τις μισές ανακοινώσεις!

Τέλος,δεν ξέρω αν γίνομαι κουραστικός, αλλά θέλω να πώ δύο,τρία λόγια για την ψυχολογία του κρατούμενου. Ο κρατούμενος στις περισσότερες περιπτώσεις έχει εκπέσει απο κάθε κοινότητα. Τις περισσότερες φορές είναι αυτό που στην διάλεκτο της φυλακής αποκαλούμε “παταβούρι”.Ο μέσος κρατούμενος βλέπει τον εαυτό του ως υπόλογο απέναντι στους φύλακες και δεν καταλαβαίνει οτι οι φύλακες είναι υπόλογοι σε εμάς απο την στιγμή που κάνουν μια τόσο ντροπιαστική δουλειά και μάλιστα σε βάρος μας. Συνήθως ο κρατούμενος , επειδή δεν έχει ανθρώπους έξω να τον στηρίζουν,νιώθει την φυλακή σαν το σπίτι του. Τους φύλακες σαν μεγάλους αδερφούς και τον αρχιφύλακα σαν πατέρα. Τον εαυτό του σαν άτακτο παιδί που παρά τις σκανδαλιές του αξίζει και αυτό λίγη αγάπη. Με άλλα λόγια έχει την ηθική του κουταβιού. Είναι ικανός να ρουφιανέψει με αντάλλαγμα μιά τεσσάρα τηλεκάρτα ή έναν μικρό καπνό. Μπορεί ακόμα και χωρίς ανταλλάγματα απο μια δειστραμμένη αίσθηση καθήκοντος.

Η φυλακή δεν είναι μόνο μια αποθήκη ψυχών. Είναι μια αποθήκη αναστεναγμών. Όσο υπάρχουν

ηλεκτρικό ρεύμα να χτυπάει τους ήδη ματωμένους καρπούς μου. Οι αντίχειρές μου είναι ακόμα μουδιασμένοι.

Η υποδοχή μου στην ακτίνα είναι τόσο θερμή που καταλήγει τρομακτική. Όλοι θέλουν να με γνωρίσουν και να μου κάνουν χειραψία. Όχι με τη συμπάθεια που αρμόζει σε ένα θύμα σκευωρίας. Ούτε με την εκτίμηση που αντιστοιχεί σε κάποιον που δε συνεργάστηκε με τις αρχές. Αλλά με το δέος που προκαλεί ένας τηλεαστέρας. Έχω αρχίσει να καταλαβαίνω τι διαστάσεις έχει πάρει το θέμα της σύλληψής μου από τα μίντια.

Εδώ είναι μια πολυπολιτισμική πανδαισία. Μια εγκληματολογική πανδαισία επίσης. Κάποιοι ινδός είναι με ισόβια επειδή σκότωσε έναν «δικό του», δηλαδή κάποιον συμπατριώτη του. Είναι συμπαθητική φάτσα. Τον σκότωσε πάνω σε καυγά. Υπάρχει ένας τύπος γύρω στα εξήντα με ένα δόντι και μια φάτσα σκοτεινιασμένη σαν οδηγός νταλίκας σε ταινία του Rodriguez. Αυτός είχε βγάλει μια ισόβια και ύστερα από έναν μήνα τον ξαναπιάσανε και του ρίξαν πάλι ισόβια. Τώρα είναι κάπου στον έκτο χρόνο. Βαυκαλίζεται πως όταν ήταν στην Δ(πτέρυγα) είχε καρφώσει ένα ψαλίδι στον κώλο του Κορκονέα. Του αλλάξανε πτέρυγα μεν αλλά την πολυπόθητη μεταγωγή δεν του τη δώσανε. Κάτι μου λέει πως η διοίκηση το χει φάει το κόλπο με τον Κορκονέα. Υπάρχει ένας που έχει καταδικαστεί σε 3,5 χρόνια φυλάκισης. Δηλαδή 3,5 φι στη διάλεκτο της φυλακής. Το φι είναι σε αντιδιαστολή με το κάπα που σημαίνει κάθειρξη. Λοιπόν, αυτός δεν έχει λεφτά να εξαγοράσει την ποινή του και κάθεται εδώ με ληστές και δολοφόνους. Ευτυχώς έχει εγκληματικό physics κι αν δεν σου εξηγήσει το δράμα του, τον περνάς για ισοβίτη και τον χαιρετάς με κάποιον σεβασμό. Ο φουκαράς λοιπόν πήγε να κλέψει ένα αμάξι που, όπως για κακή του τύχη διαπίστωσε, άνηκε σε μπάτσους. Πατέρα και γιο! Ω μαϊ τζί! Τρεις μέρες, λέει, τον έδερναν κάθε είκοσι λεπτά. Η φάτσα του είχε γίνει διπλάσια από το πρήξιμο αλλά ο ανακριτής δεν το πρόσεξε... Υπάρχουν πολλοί που μέχρι να πάνε στο εφετείο έχουν βγάλει όλη την πρωτόδικη ποινή τους. Υπάρχουν δύο που κατηγορήθηκαν για καμιά δεκαριά ληστείες τραπεζών. Κανείς από τους δύο

δεν παραδέχτηκε τίποτα. Εκατόν εξήντα μάρτυρες, από πελάτες μέχρι ταμίες, πέρασαν από το δικαστήριο και δεν τους αναγνώρισε ούτε ένας! Οι καταθέσεις των μπάτσων ήταν αρκετές για να ακούσουν είκοσι χρονάκια και να ελπίζουν στο εφετείο. Το εφετείο στη φυλακή παίρνει διαστάσεις δευτέρας παρουσίας.

07/09/2012

Οι συνθήκες είναι λίγο σαν youth hostel. Πολλές γλώσσες, κοινή κουζίνα, αναγκαστική συγκατοίκηση. Ο χώρος είναι εξαιρετικά περιορισμένος. Η αυλή είναι σε μέγεθος πισίνας πολυτελούς ξενοδοχείου και βάθους δέκα μέτρων. Όσο δηλαδή το ύψος των τοίχων που την περικλείουν. Αν θελήσω να τρέξω λίγο, σύντομα νιώθω σαν ηλεκτρόνιο, ζαλίζομαι και τα παρατάω. Το μπετό και το σύρμα κυριαρχούν. Πίσω από το κάγκελο στο παράθυρο του κελιού μου βλέπω ένα κομμάτι ουρανού διακοσμημένου με λίγο συρματοπλεγμα. Το βράδυ δεν έχει αστέρια. Ο φωτισμός από τους προβολείς είναι τόσο δυνατός που τα εξαφανίζει.

08/09/2012

Έχει συννεφιά σήμερα. Το χρώμα του τοίχου είναι ίδιο μ' αυτό του ουρανού. Τα σύννεφα από τον τοίχο ξεχωρίζουν μόνο επειδή υπάρχει το συρματοπλεγμα. Κατάθλιψη.

09/09/2012, βράδυ

Έξω έχει ωραία βραδιά. Όμως οι προβολείς δεν αφήνουν να ξεχωρίσει από τις υπόλοιπες. Αρχίζω να καταλαβαίνω το πραγματικό νόημα που κρύβεται πίσω από τη φράση “εμπειρία του εγκλεισμού”. Εμπειρία! Μπορεί να είμαι τυχερός που βιώνω μια ψυχική κατάσταση την οποία μόνο ένα μικρό μέρος της ανθρωπότητας έχει την ατυχία να βιώσει. Όμως, το ότι δεν μπορώ να βγω στο μπαλκόνι για να απολαύσω τη φθινοπωρινή βραδιά, μου φαίνεται κάτι παραπάνω από καταθλιπτικό. Μου φαίνεται δειστραμμένο και σαδιστικό. Εντάξει, δε λέω. Εδώ πέρα γράφουμε Ιστορία, στη φυλακή θα κολλήσουμε; Όχι, όχι και πάλι όχι. Αλλά αφού τα σκέφτομαι, ας τα γράφω να υπάρχουν...

Συνεχίζεται...

Ο Νίκο.

Ο Νίκο δεν ξέρει πότε γεννήθηκε. Υπολογίζει ότι είναι 28 χρονών. Ο Αλβανός συγκάτοικος μου βεβαιώνει ότι έτσι είναι η ράτσα του. Κανείς τους δεν ξέρει πότε έχει γεννηθεί. Τι ράτσα είναι του λέω, αφήνοντας να μου ξεφύγει ένα μειδίαμα όταν άρθρωσα την λέξη ράτσα. Γύφτος μου απαντάει. Μάλιστα. Και Αλβανός και γύφτος. Το μόνο που μένει είναι να είναι και gay Εβραίος. Ο Νίκο είναι 28 χρονών και μοιάζει τουλάχιστον 38. Κοντός, γεροδεμένος, ασχημούλης, μαυριδερός, γεμάτος φυλακίστικα ταττού εξαιρετικά χαμηλής, ακόμα και για φυλακή, ποιότητας.

Στην πλάγια πλευρά της οδοντοστοιχίας του έχει ένα κενό. Κάποια απώλεια δοντιού κάνει το χαμόγελο του διαδραστικό... Ο Νίκο τρώει την πρώτη συλλαβή από τις μεγάλες λέξεις. Δεν λέει: "πότε θα αποφυλακιστώ;" αλλά "πότε θα φυλακιστώ;". Εμείς του απαντάμε "μα φυλακισμένος είσαι, μην ανησυχείς" και εκείνος δεν καταλαβαίνει. Βλέπει πως χαμογελάμε και χαμογελάει και εκείνος. Εμείς βλέπουμε το δόντι που λείπει και χαμογελάμε περισσότερο. Ο Αλβανός συγκάτοικος, σε ρόλο ανταποκριτή national geographic, μας ενημερώνει πώς και τα αλβανικά έτσι τα μιλάει. Έτσι είναι η ράτσα του επιμένει!

Ο Νίκο πίστευε ότι είναι άδικα φυλακή γιατί όταν πριν λίγες μέρες αποφυλακίστηκε ο αδερφός του, το αποφυλακιστήριο από κάποιο γραφειοκρατικό λάθος βγήκε στο δικό του όνομα. Τι και αν έχει είκοσι χρόνια ποινή από την οποία έχει βγάλει έναν, αυτός επιμένει ότι πρέπει να βγει. Το αποφυλακιστήριο γράφει το όνομα του. Ο Νίκο άδικα μέσα! Το δίκαιο και το άδικο στο μυαλό του καθορίζεται από κάποιο τυπογραφικό λάθος.

Ο Νίκο όποτε με βλέπει, με κοιτάζει με θαυμασμό και μου λέει: Μάφια εσύ, μεγάλο μάφια! Μπράβο! μπράβο! Μια φορά δεν κρατήθηκε και του απάντησα. Του λέω: γιατί μπράβο; Μου λέει: Εσύ δεν είσαι που έδειχνε δέκα μέρες το τηλεόραση; Το 'δέκα μέρες' το τόνισε ιδιαίτερα. Εγώ είμαι του λέω αλλά δεν έκανα αυτά που λένε. Έχει γίνει κάποιου είδους παρεξήγηση πασχίζω να του εξηγήσω, διακινδυνεύοντας να χάσω την εκτίμηση του, οι

περιγραφές της τηλεόρασης του λέω στο μεγαλύτερο μέρος τους δεν αντιστοιχούν στο πρόσωπο μου. Έκανες-δεν έκανες, εμείς μια φορά σε είδαμε στην τηλεόραση, μου απαντάει, ποδοπατώντας όλα μου τα επιχειρήματα. Όμως μέσα σε αυτήν του τη φράση, πιστεύω, κρύβεται όλη η θεαματική δεισιδαιμονία του υποπροληταριάτου.

Δεν τον νοιάζει καν αν οι κατηγορίες που μου αποδίδονται μου αντιστοιχούν πραγματικά. Τον νοιάζει μόνο ότι είμαι κάποιος που έχει καταφέρει τον ιερό σκοπό της εξάντλησης των δεκαπέντε λεπτών δημοσιότητας που μου αναλογούν. Και μάλιστα με το παραπάνω. Για αυτόν, είμαι ένας τηλεοπτικός αστέρας. Ένας άγιος του θεάματος.

Ο Νίκο έχει προβλήματα. Φυσάει και ξεφυσάει. Υπολογίζει πόσο έχει να βγάλει ακόμα. Κάποια στιγμή μου λέει: Δεν είμαι μόνο εγκώ. Είναι και το οικογένεια μου, μπαμπάς και δύο αδέρφια. Στεναχωριούνται που είσαι φυλακή; τον ρωτάω. Φυλακή και αυτοί, μου απαντάει. Τι;! Είναι στη φυλακή και ο μπαμπάς σου και τα δύο αδέρφια σου; Προσπαθώ να επιβεβαιώσω. Ναι, μου λέει. Μα καλά δεν μου είπες ότι ο αδερφός σου αποφυλακίστηκε με το όνομα σου; Ναι, μου λέει, ο μικρός. Στην Αυλώνα ήταν. Δηλαδή είχες και τρίτο αδερφό στη φυλακή; Ναι!, μου λέει. Και η μάνα σου τι λέει για όλα αυτά;, τον ρωτάω. Και η μάνα έχει κάνει μέσα τρεις μήνες, μου λέει. Όλη η οικογένεια φυλακή;! Του ξαναλέω. Ναι ναι, μου λέει με την σειρά του. Και καλά, δεν σας κάνανε κάνα σκόντο στο δικαστήριο, καμιά οικογενειακή τιμή; Εεεε, μου απαντάει σοβαρά, είμαστε για διαφορετικές υποθέσεις.!!Ε, πες έτσι του λέω και κλείνω την κουβέντα.

Με τα πολλά κάπως φτάνει η κουβέντα και τον ρωτάω αν είναι μουσουλμάνος. Μου λέει οοοοο. Εγώ καρτολικός(sic), καρτολικός(sic). Δεν είσαι ορθόδοξος; Ορθόδοξος, μου λέει. -Καθολικός;- Καθολικός.-Ορθόδοξος;-Ορθόδοξος. Αρχίζω να χάνω την υπομονή μου και τον ρωτάω αυστηρά: Καθολικός ή ορθόδοξος; Δεν μου απαντάει και με κοιτάζει τρομαγμένος λες και τον ανακρίνω. Του λέω: Ποία είναι η άποψη σου για το filioque; Ποία είναι η θέση της ορθόδοξης Ανατολικής Εκκλησίας σε σχέση με αυτό το πρόβλημα; Ποία είναι η άποψη

σκατά της κοινωνικής οργάνωσης του κεφαλαίου υψωμένα στην δύναμη της δευτέρας. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν μεγεθυντικός φακός κάποιων κοινωνικών λειτουργιών. Προκειμένου να υπάρξει οργάνωση ,τάξη ,πειθαρχία,έλεγχος ώστε το κεφάλαιο να τριγυρνάει ανάμεσα μας ήρεμο ,ασφαλές και ανενόχλητο, η τάξη που το κατέχει και το διαχειρίζεται έχει εξαφανίσει ή τεινει να εξαφανισει οτιδήποτε ζωντανό απο τις πόλεις ή απο τους χώρους συναθροίσεων.

Ας πώ για το εσωτερικό. Το ισόγειο και ο όροφος αν εξαιρέσουμε την "στάση φύλακα", το γυμναστήριο και την αυλή είναι ολοιδοιο. Αποτελούνται απο ένα φουαγιέ οκτώ επι τρία που προεπεκτείνεται σε έναν διάδρομο μήκους επίσης οκτώ μέτρων και πλάτους ενός(αυτό είναι όλο). Τα κελιά ξεκινάνε απο τη μία πλευρά του φουαγιέ και συνεχίζουν στο διάδρομο και στις πλευρές του. Δηλαδή τρία κελιά έχουν την είσοδο τους στο φουαγιέ και τα υπόλοιπα στις δύο πλευρές του διαδρόμου. Εδώ να σημειώσω ότι μόνο εγώ χρησιμοποιώ τον όρο "φουαγιέ" και φυσικά χάρην αστειισμού καθώς βρίσκω χαριτωμένες τέτοιου είδους αντιθέσεις. Στο φουαγιέ λοιπόν υπάρχει ένα ψυγείο,μιά κατάψυξη και ένας καταψυκτης για παροχή παγωμένου νερού η χρήση του οποίου έχει απαγορευτεί στην Ελλάδα εδώ και δέκα χρόνια αλλά τα νέα μάλλον άρχισαν να φτάσουν. Υπάρχει ένα φουρνάκι,δύο μέτριες εστίες-μάτια και τέσσερις εστιατορικοί νεροχύτες. Επίσης δύο λιγδιασμένοι πάγκοι. Ο εξοπλισμός, αυτός δεδομένου ότι μιλάμε για φυλακή και όχι για youth hostel, είναι πολύ ικανοποιητικός για τα τριάντα άτομα του ορόφου. Στη μέση του φουαγιέ έχουν βάλει ένα πλαστικό τραπέζι βεράντας περιτοισιχμένο απο τέσσερις καρέκλες αντίστοιχης αισθητικής όπου κάθονται όλη μέρα και παίζουν μπιρίμπα. Η μπιρίμπα είναι πολύ της μόδας εδώ.Εγώ δεν μπορώ να μάθω. Η μάλλον δεν θέλω. Ίσως να το θεωρώ γρουζουζιά. Ποιός ξέρει; Σε άλλες φυλακές παίζω τον ντόμινο.

Τα κελιά είναι ευρύχωρα και το καθένα έχει την τουαλέτα του αλλά και το μπάνιο του! Και μάλιστα με πόρτα. Δεν είναι όλες οι φυλακές έτσι. Υπάρχουν κάποιες που δεν έχουν στο κελί τουαλέτα και αν κατουριέσαι όταν η φυλακή είναι κλειστή την

πάτπες. Επίσης σε αντίθεση με άλλες φυλακές που είναι τετράκλινα εδώ είναι τρίκλινα. Όσο να πείς είναι κάποια πολυτέλεια.

Κάθε πρωί στις οκτώ παρά,μπαίνουν οι υπάλληλοι και μας δέρνουν. Αστειεύομαι. Κάθε πρωί στις οκτώ παρά ,μπαίνουν οι υπάλληλοι και μας μετράνε. Σιγουρεύονται οτι το βράδυ δεν έκοψε κανένας τα κάγκελα ώστε να εγκλωβιστεί στην αυλή ή στην νεκρή ζώνη -μέχρι που να φτάσεις πιά; Στις οκτώ και αφού ολοκληρωθεί η καταμέτρηση οι πόρτες ανοίγουν ηλεκτρονικά. Οι πόρτες είναι πολύ βαριές. Πρέπει να σπρώξεις με όλη σου την δύναμη για να ανοίξουν. Στις οκτώ το βράδυ ,ξανάρχονται με μιά ματσόλα και αφού μας μετράνε βαράνε τα κάγκελα του παραθύρου για να σιγουρευτούν ότι δεν τα έχουμε κόψει κατά την διάρκεια της ημέρας. Κάθε βράδυ αυτός ο θόρυβος της ματσόλας μας ειδοποιεί οτι κλείνουμε. Πιό πριν το έχει ανακοινώσει ο υπάλληλος στο μεγάφωνο αλλά καμιά φορά αργούν. Αυτός ο θόρυβος είναι πιο αξιόπιστος. Για την ακρίβεια πιο Παυλοφικός.

Η ίδια διαδικασία συμβαίνει πολύ πρόχειρα και το μεσημέρι που μας "κλείνουν" καμιά ωρίτσα. Τότε δεν βαράνε κάγκελα και η μέτρηση γίνεται άρπα κόλα. Μόλις κλείνουμε ,είτε για μεσημέρι είτε για βράδυ,οι τραπεζοκόμοι μας φέρνουν τους δίσκους με το φαγητό ,το οποίο αν δεν έχεις την διάθεση να φανταστείς με πόσες κατσαρίδες έχει μαγειρευτεί αλλά και απο ποιούς έχει μαγειρευτεί,είναι αξιοπρεπές. Τύπου φοιτητικής λέσχης και καλύτερο. Συνήθως συμπληρώνουμε με κάποιο φαγητό που έχουμε μαγειρέψει μόνοι μας.

Κάθε τρίτη έρχεται το μπακάλικο της φυλακής,δηλαδή τοιγάρα,τηλεκάρτες,αυγά,νερά και τέτοια. Κάθε τετάρτη έρχεται μαναβική,κάθε πέμπτη σούπερ μάρκετ και κάθε παρασκευή κασάπης. Πρέπει όμως να έχεις κάνει εβδομαδιαίο πλάνο γιατί το σάββατο παραγγέλνεις για όλη την εβδομάδα.

Η φυλακή όπως έχω γράψει και παλαιότερα είναι μια μύηση,μια διαβατήρια λειτουργία. Τώρα ,σε τι ακριβώς σε μυεί και για που διαβαίνεις,δεν το έχω διαπίστωσει ακόμα θετικά. Υποτίθεται στην

περιγραφές. Γι αυτό λοιπόν θα προσπαθήσω να το κάνω εγώ ,μιάς και το κράτος μου έδωσε αυτήν την ευκαιρία ,για να σας λυθούνη και εσάς οι απορίες χωρίς να χρειαστεί να έρθεται εδώ...Βέβαια η μοναδική εμπειρία που έχω ακόμα απο φυλακές είναι η πτέρυγα μου καθώς ακόμα καλά καλά δεν έχω κλείσει δύο μήνες..

Η πτέρυγα μου λοιπόν, όπως όλες οι υπόλοιπες εδώ, αποτελείται απο δύο ορόφους . Το ισόγειο δηλαδή και τον όροφο. Στο ισόγειο είναι η "στάση φύλακα"- ένα κουβούκλιο δηλαδή με αλεξίσφαιρο φιμέ τζάμι και κάγκελα που πηγαίνεις αν θέλεις κάτι απο την υπηρεσία ή θέλει αυτή κάτι απο εσένα οπότε σε έχει φωνάξει πιο πριν απο τα megάφωνα.Πηγαίνεις εκεί, χτυπάς το τζάμι με το παράθυρο και σου ανοίγουν.Μέσα έχει δύο φύλακες ,έναν για την Β1(με την οποία μοιραζόμαστε την ίδια στάση αλλά αυτοί χτυπάνε το τζάμι απο την άλλη μεριά. Αν τύχει και είναι και τα δύο τζάμια ανοιχτά η μία πτέρυγα μπορεί να έχει οπτική και ακουστική επαφή με την άλλη.Ο άλλος τρόπος για άμηση επικινωνία είναι να σκαρφαλώσει κάποιος κρατούμενος στην μπασκέτα της αυλής για να δει πάνω απο τον διαχωριστικό τοίχο.Και έναν για εμάς. Δηλαδή την Β2. Η στάση μέσα είναι σαν πιλοτήριο. Είναι σκοτεινά και έχουν μπροστά τους τις οθόνες που μας παρακολουθούν. Παντού ,εκτός απο το εσωτερικό των κελιών,έχει κάμερες.

Στο ισόγειο λοιπόν έχει και το γυμναστήριο.Είναι σαν την αίθουσα πολλαπλών χρήσεων που είχαμε στο σχολείο.Γενικά πολλά πράγματα στην αρχιτεκτονική της φυλακής θυμίζουν σχολείο. Και στην ψυχολογία επίσης. Εμένα το σχολείο δεν μου άρεσε καθόλου. Εδώ δεν έχω νιώσει τόσο μελαγχολία όση ένιωθα στο σχολείο. Οι γονείς στέλνουν τα παιδιά τους με το ζόρι στο σχολείο για δώδεκα ολόκληρα χρόνια και φαντάζονται την φυλακή ως τον απόλυτο εφιάλτη...Μυστήρια πράγματα. Δεν εννοώ οτι η φυλακή είναι καλή.Εννοώ οτι είναι εξίσου άσχημη με το σχολείο και ότι επιτελεί ή τουλάχιστον προσπαθεί να επιτελέσει τον ίδιο κοινωνικό ρόλο. Να μυήσει το άτομο στην ιεραρχία ,στην πειθαρχία ,στον ανελέητο ανταγωνισμό,στον τομαρισμό,στην απουσία δημιουργικής ή κριτικής σκέψης και στην πουςιά.

Λοιπόν η αίθουσα πολλαπλών χρήσεων έχει μετατραπεί ,χάρη στην δημιουργικότητα των κρατουμένων, σε γυμναστήριο.Υπάρχει ένας σάκος του μπόξ και ένα τραπέζι του πινγκ πόνγκ που δεν ξέρω αν είναι αγορασμένα με έξοδα τον κρατούμενων ή της υπηρεσίας. Τα βάρη πάντως τα έχουν φτιάξει μόνοι τους. Έχουν προσαρμόσει πλαστικά μπουκάλια ,γεμισμένα με κοντρό αλάτι,σε ένα κομμάτι σκουπόξυλο. Ανάλογα με το επιθυμητό βάρος και τα αντίστοιχα μπουκάλια. Έχουν τυλίξει τα μπουκάλια με μαύρο ύφασμα και δείχνουν της προκοπής . Έχει και μονόζυγο. Δηλαδή μια σωλήνα ,κολλημένη τσάτρα πάτρα ,με κακής ποιότητας ηλεκτροσυγκόλληση,σε μιά γωνία. Για να πιαστείς χρειάζεσαι καρέκλα. Υπάρχουν και κουβέρτες διπλωμένες πολλές φορές που χρησιμεύουν ως στρωματάκια για ασκήσεις εδάφους.

Στο ισόγειο επίσης υπάρχει το προαύλιο για το οποίο έχω μιλήσει και παλαιότερα. Αυτό είναι λίγο χειρότερο απο σχολείου καθώς το ύψος του τοίχου που το περικλύει σου στερεί οποιαδήποτε δυνατότητα αντίληψης του έξω κόσμου. Μας πέταξαν απο πάνω ένα ξεροκόμματο ουρανού και μας παράτησαν στη μέση του πουθενά. Γύρω γύρω στην κορυφή των τοίχων έχει εκείνα τα σπιράλ σύρματα όπως στις ταινίες. Βγαίνεις δηλαδή μια βόλτα στο προαύλιο να ξεσκάσεις και σε πιάνει η καρδιά σου. Η αυλή είναι πολύ μικρή. Όσο το τερέν του μπάσκετ .Τα απογέυματα στην αυλή παίζουν 5 Χ5. Έχει πλάκα να τους κοιτάς . Όλες αυτές οι άγριες ρωσοποντιακές φάτσες γλυκαίνουν κάπως με το παιχνίδι.

Η αυλή είναι σκέτο μπετόν. Δεν έχει χώμα ή κανένα δέντρακι ούτε ζωγραφιστά. Είναι ένα γκρι σκληρό πράγμα. Όπως όλη η φυλακή. Εγώ για να παίρνω ενέργεια κάνω μπάνιο πολλές φορές την ημέρα. Όχι για την βρωμιά. Κάτι εχω πάθει και σε αντίθεση με το πώς ήμουν "έξω",δεν σικαίνομαι καθόλου. Κάνω συχνά μπάνιο για να νιώθω κάτι φυσικό πάνω μου . Νομίζω η απουσία χώματος και φύσης δεν είναι κάποιο σαδιστικό καψόνι. Είναι η συνέπεια της ικανοποίησης του αιτήματος για διαφάνεια. Στο χώμα και στα δέντρα όλο και κάτι μπορείς να κρύψεις . Η φυλακή ,όπως πάντα ήταν ,είναι τα

σου σε σχέση με το πρωτείο του Πάπα; Ποία θεωρείς ότι είναι τα βαθύτερα πολιτικά αίτια για το σκίσμα του 1054; Με κοιτάζει τρομαγμένος. Μαλακώνω το ύφος μου και ρωτάω: Από που εν πάση περιπτώσει εκπορεύεται το Άγιο Πνεύμα; Διακρίνω μια λάμψη στα μάτια του που συνοδεύεται από τη δήλωση: Εκ του Πατρός. -Και όχι εκ του Υιού; -Όχι, επιμένει με σταθερή φωνή. Άρα είσαι ορθόδοξος τον διαβεβαιώνω. Ορθόδοξος ,μου λέει.

Μπαίνει ο Νίκο στο κελί. Μου λέει: Τι διαβάσεις; Τον Οθέλλο του λέω, σίγουρος ότι δεν θα καταλάβει. Με κοιτάζει απορημένος. Σαιξπηρ του διευκρινίζω με την ελπίδα ότι πέντε αιώνες, κάπου θα τον είχε πάρει το αυτί του. Αααα! Σεξ ,μου λέει πονηρά. Όχι, δεν ήταν ένα αστείο που αντιστοιχεί σε παιδί δέκα χρονών. Ήταν πραγματικό συμπέρασμα. Νίκο! του λέω αυστηρά. Τι μακαιριά στον πολιτισμό ήταν αυτή; Μαζεύεται σαν δαρμένο κουτάβι. Εγκώ δεν ξέρει ,απολογείται.

Πηγαίος αλβανικός ντανταϊσμός, σκέφτομαι και τον συγχωρώ.

II

11/09/2012

Στη φυλακή μπορείς να καταλάβεις τις δύο διαστάσεις της ύπαρξης. Τη μία, την ανθρώπινη, αυτή που σκοτενιάζει βλέποντας τους γκρι τοίχους. Αυτή που καταλαβαίνει πως υπάρχει και κινείται μέσα σε έναν τάφο για ζωντανούς. Ούτε καν ζωντανούς. Κάτι σαν ζωντανούς. Αυτή που λέει : τι άλλο θα κάνετε ρε καθάρματα για να επιβεβαιώσετε ότι έχουμε δίκαιο; Ότι οι αγώνες μας έχουν λόγο πραγματικό. Υλικό όσο και τα ντουβάρια σας. Αυτή τη διάσταση της ύπαρξης που αναρωτιέται: πόσο ακόμα άραγε; Αυτή που σκέφτεται: με κράτος δικαίου το πολύ ως τη δίκη. Αυτή που λέει: ποιο κράτος δικαίου? Και τι σε νοιάζει εσένα το κράτος δικαίου. Αυτή που λέει σκάσε και κολύμπα. Αυτή τη διάσταση που φαντάζεται να αγγίζει αγαπημένα πρόσωπα. Αυτή τη διάσταση που τώρα βουρκώνει. Όμως υπάρχει και η διάσταση που εξίσου ανθρώπινη τοποθετεί την ύπαρξη όχι μόνο στα προσωπικά αδιέξοδα της φυλακής αλλά μέσα την ιστορία που λέει: είμαι κομμάτι της ιστορίας και ότι

ζω το ίδιο. Που λέει: είμαστε οι στερημένες αισθήσεις μας αλλά πάνω από όλα είμαστε ο Αγώνας μας. Και ότι αφήνει αυτός πίσω. Ότι αυτός γενναιόδωρα χαρίζει στην ανθρωπότητα. Η πρώτη ιδιότητα κουρνιάζει μέσα σε μία απειλητική παρένθεση και μόνο η δεύτερη μπορεί να την κρατήσει ζωντανή.

Βράδυ

Η Δομοκός, δηλαδή η φυλακή της Δομοκού και συγκεκριμένα η πτέρυγα μου, είναι μια εγκληματική Βαβέλ όμως δεν επέρχεται το χάος. Τα ελληνικά και τα ρώσικα παρότι οι διάφορες "εθνικές μειονότητες" δικαιούνται να μιλάνε μεταξύ τους η κάθε μία την γλώσσα της. Μου φαίνεται πως έχει αρχίσει να δημιουργείται μια συγκριτική (από το συγκερνάω) διάλεκτος. Ας πούμε για παράδειγμα, η κυρίαρχη βρισιά το "πούστη-μούτι" που σημαίνει σκατόπουστας και προκύπτει από το ελληνικότατον πούστη, που ως γνωστό, πέρα από δηλωτικό του ομοφυλόφιλου σεξουαλικού προσανατολισμού, χρησιμοποιείται για να επισημάνει τη χαμηλή ηθική ποιότητα του ανθρώπου που χαρακτηρίζει. Το μούτι είναι αλβανική λέξη και σημαίνει σκατό έχουμε λοιπόν την σύνθεση των λέξεων "πούστη και μούτι" όπου μας δίνει το πούστη – μούτι. Τουτέστιν το σκατόπουστα.

12-09-2012

Πόσο εύκολα μπορεί να αλλάξει η διάθεση σου στην φυλακή... ένα γράμμα είναι αρκετό για να μετατρέψει τα πνευμόνια σου σε καζάνι συναισθημάτων. Από τα πιο ηρωικά μέχρι τα πιο τρυφερά και αντιστρόφως.

Υστερόγραφο: κάτι που θυμήθηκα. Πριν λίγες μέρες επιχείρησα να παίξω σκάκι με έναν συνομήλικο Πολωνό. Με κέρδισε στις πρώτες 6-7 κινήσεις. Του λέω «Παίζεις από μικρός;» Μου λέει: «οουκ κούρβα (κούρβα σημαίνει κάτι σαν γαμώ την πουτάνα μου), έχω ισόβια».

14-09-2012

Έξω αστράφτει. Έχει βαριά σύννεφα. Μυρίζει η αποστειρωμένη καταγιόδα που πλησιάζει. Εδώ δεν έχει χώμα. Δεν έχει δέντρα. Δεν έχει πολλά πράγματα που να θυμίζουν ζωή. Μόνο ανθρώπους

που πηγαίνουν και έρχονται ασταμάτητα κατά μήκος των 15 μέτρων του ορόφου παίζοντας μονότονα το κομπολόι τους. Και σχεδόν κάθε φορά που έρχονται αντιμέτωποι ο ένας με τον άλλον χαιρετιούνται. Ψυχιατρείο! Το τοιμέντο που τους περικλείει, ρουφάει σιγά σιγά όχι μόνο την ζωή τους αλλά και κάθε αγάπη για αυτήν. Η ποινή που εκτίουν οι κρατούμενοι είναι υποτίθεται στερητική της ελευθερίας. Όμως στην πραγματικότητα είναι στερητική των αισθήσεων και των συναισθημάτων.

Ποιος νοσηρός νους εφνύρε τη φυλακή; Ξέρω! Δεν ήταν ένας. Σκέφτομαι: είναι το πολιτισμικό υποπροϊόν της κοινωνίας του Κεφαλαίου που στοιβάξει μέσα της το υποπολιτισμένο προϊόν της κοινωνίας του Κεφαλαίου. Μειδιάζω φανερά ικανοποιημένος με την εξυπνάδα που πέταξα. Όσα χρόνια και να με κλείσουν εδώ πέρα, η οίτουασιονιστική μου παιδεία θα με στοιχειώνει...

Μεσημέρι

Έρχεται ένας αλβανός στο κελί μας. Μιλάει με τους συγκατοίκους για μια ταινία που είχε χθες το βράδυ στο νονα. Λέει: εμένα τέτοιες μου αρέσουν. Με πόλεμο, με πυροβολισμούς, με σκοτωμούς. Εγώ στο μεταξύ είμαι σκυμμένος και εργάζομαι πάνω σε μια νουάρμεταφορά του Οθέλλο στην σύγχρονη εποχή. Σπκώνω το κεφάλι μου και λέω: μα καλά! Πού χάθηκε ο ρομαντισμός σε αυτήν την φυλακή;! Μου λέει: και ταινίες με αγάπη μου αρέσουν αλλά πονάει το καρντιά μου! Σκέφτομαι: αντί να βγω εγώ από δω μέσα λίγο πιο αρρενωπός θα βγουν οι υπόλοιποι μετροσέξουαλ.

Απόγευμα

Έβαλα τον Αλβανό συγκατοίκο να διαβάσει Ναζίμ Χικμέτ. Το διάβασε όλο το βιβλίο. Το κοινό βίωμα του εγκλεισμού έκανε το θαύμα του.

Απόγευμα κατά τις εφτά:

Επιτέλους ήρθε το μπρζ. Ανεβαίνω στον φοίνικα (φοίνικας είναι το πάνω κρεβάτι) και ακούω. Πρώτο τραγουδί χειμερινό κολυμβητές. Πόσο παράταιρη είναι η φωνή του Μπακιρτζή με το όλο κόνσεπτ... Κάπως γλυκαίνει η ατμόσφαιρα. Κάποτε τελειώνει ο δίσκος. Συνεχίζουμε με Θανάση. Το αερικό. Που να δραπετεύσει κι ο νους ρε Θανάση, αν έχουν κτίσει το

σώμα σου; Προτιμώ μια πιο υλική προσέγγιση της απόδρασης. Το βάζω ωστόσο 5-6 φορές ακόμα.

15/09/2012

Κάποιοι πρώην κρατούμενοι της πτέρυγας που αποφυλακίστηκε πριν μισό χρόνο σκοτώθηκε σε αυτοκινητικό. Είναι στο κελί μου οι φίλοι του και το συζητάνε. Ο αλβανός συγκατοίκος μου αράζει στο κρεβάτι του και παίζει κομπολόι. Κάποια στιγμή λέει: «Στην Κορυτσά είχαμε μια γειτόνισσα που τον γιο της συνεχώς τον έπαιρνε η αστυνομία. Κάποια στιγμή οι γείτονες της λένε: τι γίνεται με τον γιο σου και συνεχώς τον παίρνει η αστυνομία; Εκείνη τότε είπε: Η αστυνομία ας τον παίρνει. Ο παπάς να μη τον πάρει! "Η αιοιοδοξίας της αλβανίδας μάνας", σκέπτομαι...

16/09/2012

Σήμερα είναι Κυριακή, ξενύχτισα εκθές και σήμερα ξύπνησα αργά. Παρασκευές και Σάββατα ξενυχτάω. Έτσι για να παριστάνω τον μικροαστό. Ξέω δεν είχα τέτοιες συνήθειες, αλλά εδώ το βρίσκω διασκεδαστικό. Κάθομαι και βλέπω τηλεόραση μέχρι αργά. Το ρίχνω λίγο έξω βρε αδερφέ! Τις Κυριακές το πρωί, βάζουν δυνατά μουσική. Λαϊκά τραγούδια διάφορων χωρών των Βαλκανίων αναμειγνύονται σε μια ατμόσφαιρα που θυμίζει γειτονιά του Γκούζη.

III

17/09/2012

Όρες ώρες δεν μπορώ να πιστέψω ότι είμαι εδώ. Δεν το χωράει ο νους μου αυτό που συμβαίνει. Δεν μιλάω μόνο για την περίπτωση μου. Για τη φυλακή γενικά. Τέλος πάντων. Θυμάμαι πριν λίγες μέρες που είχα σταθεί στο μοναδικό σημείο της πτέρυγας που μπορείς να δεις λίγο έξω. Βλέπεις ένα μικρό κομμάτι γυμνού βουνού. Κάθομαι και κοιτάω. Με βλέπει ένα παιδί. Μια Λομπροσική φυσιογνωμία. Μου λέει: νωρίς είναι ακόμα. Εννοεί ότι το σημείο αυτό είναι για τις μεγάλες απελπισίες και είναι νωρίς για να απελπίζομαι. Αναρωτιέμαι αν, άραγε, αυτά τα λίγα μέτρα που σου επιτρέπουν να δεις "έξω" είναι ένα λάθος του αρχιτέκτονα ή οι τελευταίες ρανίδες .ανθρωπιάς που του απέμειναν. Αν είναι το δεύτερο, υπάρχει ελπίδα για την ανθρωπότητα. Φαντάσου να το έκανε επίτηδες, να είχε: αν τους αφήσω αυτήν

την μικρή τρύπα να βλέπουν, δεν θα με καταλάβει κανείς...

Το δύσκολο στην φυλακή δεν είναι ούτε ο περιορισμένος χώρος ούτε η αναγκαστική συμβίωση. Το δύσκολο είναι που κάθε δευτερόλεπτο πρέπει να δίνεις μάχη με τον εαυτό σου για να μην αλλοιωθείς απ' αυτά.

21/09/2012

Ο εγκλεισμός είναι κάποιο είδος σύγχρονης μύησης με διάφορα στάδια. Απ' την διαβολοβδομάδα της ανάκρισης στην "ανακούφιση" της προφυλάκισης. Απ' την ανασφάλεια της υποδικίας στην βεβαιότητα της καταδίκης .Απ' την ελπίδα του εφετείου στην αναμονή της πρώτης άδειας. Και το ανώτερο στάδιο η αγροτική φυλακή. Σχεδόν πολίτης πάλι! Μια τελετουργία διάβασης που διαρκεί χρόνια και μέσα στην οποία το άτομο μυείται στην βαθύτερη ουσία του εγκλήματος. Του αποκαλύπτεται το "μυστικό" της αδιαίρετης σχέσης του εγκλήματος με την κοινωνία του κεφαλαίου.

22/09/2012

Στην φυλακή υπάρχουν αναλφάβητοι. Έλληνες αναλφάβητοι. Ω μι τζί!

23/09/2012

Πιστεύω πως κάποιους εδώ πέρα δεν τους φυλάκισαν για να τους τιμωρήσουν ούτε για να τους σωφρονίσουν. Πιστεύω ότι τους φυλάκισαν για να τους κρύψουν. Καμιά φορά νομίζω πώς είμαι σε εκπομπή της Ανίτα Πάνια. Όταν το νομίζω αυτό έχει λίγο πλάκα.

24/09/2012

Με τις φάτσες που υπάρχουν εδώ είναι να αναρωτιέσαι αν ο Λομπρόσο είχε τελικά δίκαιο ή αν οι σχολές δικαστών δεν έχουν ενημερώσει τους δύο τελευταίους αιώνες την βιβλιογραφία τους. Θεωρώ βάσιμη την υποψία μου ότι οι καταδικαστικές αποφάσεις επηρεάζονται πολύ απ' τα χαρακτηριστικά του προσώπου.

25/09/2012

Ο Αλβανός συγκατοίκος φυσάει και ξεφυσάει .Απέξω ακούγεται βαβούρα. Διάφορα πηγαδάκια ,η

κάθε φυλή το δικό της."Πω πω ρε γκαμώτο. Δέκα τετραγωνικά είμαστε δέκα γκλώσσες ακούμε!". ο αλβανικός τρόπος να είσαι εύστοχος και λακωνικός ο Τάσος Θεοφίλου, φυλακές Δομοκού

IV

28/09/2012

Μόλις τελείωσα τις" αναμνήσεις απο το σπίτι των πεθαμένων" του Νοστογιέφσκι. Γενικά μου είναι δύσκολο ακόμη να συγκεντρωθώ στο διάβασμα καθώς τις περισσότερες ώρες που έχω πουςία προτιμώ να τις αφιερώνω στο γράψιμο. Όσο είμαι ακόμα φρέσκος εδώ και όλα μου κάνουν εντύπωση ,προσπαθώ να τα καταγράψω. Κάπου δύο βδόμαδες μου πήρε λοιπόν να το τελειώσω.

Έχει ενδιαφέρον πώς αν εξαιρέσει κανείς τις ασύγκριτα πιο άθλιες συνθήκες που βίωνε ο συγγραφέας ,υπάρχει ένας πυρήνας που ακόμα και σήμερα παραμένει άθικτος. Κυρίως σε σχέση με τις περιγραφές των προσωπικοτήτων . Ο Ντοστογιέφσκι δεν δεισοδύει στην "ρώσικη ψυχή" αλλά στην ψυχή του υποπρολεταριάτου που σχεδόν δύο αιώνες μετά και χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά παραμένει ίδια.

29/09/2012

Μαζευτήκαμε οι κρατούμενοι στο φουαγιέ του ισογείου για να μιλήσουμε για την επικείμενη απεργία πείνας. Ρίχνω μια ματιά γύρω μου. Ω μο Ντιέ σκέφτομαι!Τί κάνω εγώ εδώ; Η τέχνη μιμνήται την ζωή ή η ζωή την τέχνη; Βρίσκομαι άραγε σε μια αναπαράσταση κινηματογραφικής αναπαράστασης ή στο πλατωνικό πρωτότυπο; Καμιά εξηναριά τρικωτοί μαντραχαλέοι κάθονται σαν να "προσπαθούν " σε τούρκικη τουαλέτα και γεμάτοι φυλακίστικα τατουάζ παίζουν τα κομπολόγια τους!Γυμνοι απο πάνω ,με χρύσες αλυσίδες και σαχιονάρες .Ω μον Ντιέ ξανασκέφτομαι.

04/10/2021

Σήμερα θα γράψω για κάποια τεχνικά θέματα της φυλακής. Εγώ πάντα είχα απορίες για πολλά απο αυτά και παρόλο που είχα γνωρίσει κόσμο και κοσμάκι που τα γνώριζε απο πρώτο χέρι ,ποτέ μου δεν έλαβα επαρκείς εξηγήσεις και ικανοποιητικές